

Psykoanalytisk psykologi og psykoterapi med barn

Det er primært de følelsesmessige relasjonene og den komplekse samspillsdynamikken mellom mennesker som beforder forandring, utvikling og psykologisk vekst, skriver Holgersen, som argumenterer mot å nedtone språkets betydning.

PUBLISERT 1. september 2005

HELGE HOLGERSEN

forsvarte 16. desember sin avhandling *Mellom oss. Essay i relasjonell psykoanalyse* for PhD.-graden ved Universitetet i Bergen.

Avhandlingen undersøker hvilke implikasjoner dagens relasjonelle psykoanalytiske psykologi har for vår forståelse av psykologisk utvikling, klinisk praksis og psykoterapiforskning. Den relasjonelle psykoanalysen legger til grunn at utvikling av tanke- og følelsesliv er intimt forbundet med særskilte kvaliteter i samhandling med andre. Det gjøres rede for at mennesket motiveres ut fra å bli forstått, bekreftet og anerkjent i sine forehavender. Avhandlingen viser at den relasjonelle psykoanalysen på en fruktbar måte kan sammenholdes med moderne hermeneutikk, dvs. fortolkningsvitenskap. Ut fra en refortolkning av den kvantitative psykoterapiforskningens resultater anbefales klinikere å holde fast på at det primært er de følelsesmessige relasjonene og den komplekse samspillsdynamikken mellom mennesker som beforder forandring, utvikling og psykologisk vekst. Avhandlingen argumenterer mot en nyere tendens innenfor psykoanalysen til å nedtone språkets betydning i psykoterapeutisk behandling. Det argumenteres for at språk og språkbruk

fra livets begynnelse må forstås som en integrert del av menneskets måte å forholde seg til andre på.

I de praktisk rettede arbeidene i avhandlingen vises det hvordan terapeuten for å kunne vurdere kvaliteter ved barns måte å forholde seg til andre på, må være tilgjengelig for barnets invitasjon til samhandling. Terapeuten må kunne alternere mellom nærhet og avstand, fantasi og realitet, sensitivitet og refleksjon for å kunne observere og bidra til endring i de fenomener som fremkommer. Avhandlingen gjør rede for hvordan terapeutens evne til å forholde seg lekende, vital og reflekterende til beste for pasienten blir satt på prøve i psykoterapi med barn med alvorlig patologi.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 42, nummer 9, 2005, side